

De gave van een kind

ROMAN

SARAH LOUDIN
THOMAS

Sarah Loudin Thomas

De gave van een kind

Roman

Vertaald door Daniëlle van Westen

KOK

Laat beide samen opgroeien tot aan de oogst.
Matteüs 13:24-30

1

Wise, West Virginia
Oudjaarsavond 1975

Henry Phillips sneed een stukje van de hertenbiefstuk af. Een genoot van de volle, bijzondere smaak van het vlees. Moeder maakte altijd zijn lievelingseten klaar wanneer hij thuis was als hij niet hoefde te studeren. Deze kerstvakantie was dat niet anders. Hij vond het zo fijn om weer even thuis te zijn, dat hij bijna niet over zijn muziek wilde beginnen. Vader en moeder zouden toch hun gebruikelijke speech afsteken over het belang van het afronden van zijn opleiding, maar hij kon niet wachten het laatste nieuws met hen te delen.

‘Mort Jeffries heeft me horen spelen, en vroeg me om te komen spelen bij de Screen Door aan High Street. Waarschijnlijk vond hij me aardig goed.’

Zijn vader trok een van zijn grijsrossige wenkbrauwen op en nam een hapje aardappel. ‘O ja?’

Meer aanmoediging had Henry niet nodig. ‘Ja, hij hoorde me op de campus vioolspelen en zei dat ik met de band mee moest komen spelen. Dat heb ik een paar keer gedaan en ik heb er zelfs wat fooiengeld aan overgehouden. Man, wat zijn die jongens goed.’ Hij legde zijn vork neer en gebaarde enthousiast. ‘Mort speelt geweldig gitaar en Benny speelt de mandoline alsof hij nooit iets anders doet – bijna net zo goed als u. Ik zou willen dat u een keer zou komen luisteren.’

Zijn moeder glimlachte en wierp zijn vader een veelbetekende blik toe.

‘Zoon, je weet dat we niet willen dat je je door je muziek laat afleiden van je studie.’ Zijn vader besmeerde een broodje met boter en nam een hap. ‘Je hebt meer talenten en je opleiding afmaken zou je prioriteit moeten zijn.’

Henry deed zijn best om niet met zijn ogen te rollen. ‘Ik dacht al dat u dat zou zeggen, maar ik hoopte dat u zou begrijpen dat het niet alleen een droom is. Ik heb er echt wat geld mee verdiend. Mort zei dat, als ik vaker wil komen spelen, hij ervoor kan zorgen dat ik op de loonlijst kom.’

Vader zuchtte. ‘We hebben het hier al over gehad...’

‘Ja, dat weet ik, en het is altijd hetzelfde liedje. School, school, school. Denkt u soms dat ik mijn studie niet aankan?’

Moeder boog zich naar hem toe en legde haar hand op zijn arm. Henry wilde zijn arm wegtrekken, maar wist dat dat geen positieve uitwerking zou hebben.

‘Ik dacht dat je het naar je zin had op school.’ Vader leunde achterover in zijn stoel en keek Henry onderzoekend aan. Zijn vader kon zo naar hem kijken dat Henry het gevoel kreeg dat hij recht in zijn ziel keek.

‘Ja, ik heb het ook wel naar mijn zin. Alleen...’ Hij haalde zijn schouders op en stak zijn handen uit. ‘Ik voel me zo goed als ik speel. Het is bijna spiritueel, de muziek omringt me aan alle kanten en... het is geweldig.’

Vader glimlachte. ‘Ik denk dat ik wel weet wat je bedoelt. Misschien moet ik mijn mandoline maar eens afstoffen, dan kunnen we na het eten samen muziek maken.’ Hij keek maar even aan. ‘Dat zou je moeder leuk vinden.’

‘Betekent dat dat ik vaker mag spelen? Ik weet zeker dat ik het kan combineren met de lessen.’ Henry probeerde niet te gretig te klinken.

‘Nee, dat zeg ik niet. Ik zeg alleen dat ik weet hoe je je voelt.’

Ik weet hoe moeilijk het zal zijn om je niet op deze droom te richten tot je je studie hebt afgerond.' Vader vouwde zijn servet op en legde het naast zijn bord. 'Muziek is een van de mooiste dingen die de wereld te bieden heeft, maar ik heb er ook altijd voor gekozen om prioriteit te geven aan mijn verantwoordelijkheden. Ik ben ervan overtuigd dat jij dat ook zult doen.'

Henry slikte moeizaam en duwde zijn bord met de half gegeten biefstuk van zich af. Als zijn vader het echt begreep, zou hij weten dat hij overdag zou kunnen studeren en 's avonds vioolspelen, maar hij respecteerde zijn vader en wilde niet langer discussiëren.

'Goed, ik begrijp het.'

Vader glimlachte. 'Mooi. Nou, pak je viool, dan geven we je moeder een concert.'

'Morgen misschien. Het is oudjaarsavond en ik heb de jongens beloofd dat ik nog even met hen op stap ga.'

Zijn moeder fronste. 'Welke jongens?'

'O, gewoon, een paar vrienden van de middelbare school. Ze zijn nu ook even thuis, net als ik.'

'Wees voorzichtig. Sommige van die jongens drinken.'

'Mam, u weet dat ik niet drink.'

Zijn vader keek hem aan en knipoogde. 'Onze zoon is een goede kerel, Perla. We kunnen hem vertrouwen.'

Ze liet haar blik van haar man naar haar zoon glijden, glimlachte en stond op om de tafel af te ruimen. 'Casewell, je hebt altijd het volste vertrouwen in mensen, vooral als je van ze houdt.'

Zijn vader greep haar arm vast, trok haar naar zich toe en sloeg een arm om haar middel. 'Niet altijd, schat, maar ik heb mijn lesje wel geleerd.' Hij gaf haar een kus en liet haar weer los.

Henry vond het soms gênant dat zijn ouders zo met elkaar omgingen, maar het kon erger. De ouders van een aantal van zijn vrienden waren gescheiden, en sommigen praatten niet

eens meer met elkaar. Hij kwam overeind om de sleutels van de oude pick-up van zijn vader te zoeken. Nee, zijn ouders waren niet volmaakt, maar het kon zeker erger. Misschien hoefde hij niet precies te vertellen hoe vaak hij bij de Screen Door speelde.

De volgende ochtend werd Henry zo abrupt wakker dat hij ervan schrok. Hoorde hij iets? Had iemand iets gezegd? Hij huiverde, ook al lag hij onder twee dikke dekens. De zon kleurde de lucht die hij uit zijn raam kon zien. Hij kwam half overeind en luisterde aandachtig. Het huis was stil – te stil. En te koud. Hij huiverde weer, maar dit keer kwam het door de koude luchtstroom langs zijn schouders. Gewoonlijk was vader nu al met van alles bezig; de kachel opstoken, kletsen met moeder, terwijl zij het ontbijt klaarzette. Misschien sliepen ze uit.

Henry gooide zijn benen over de rand van het bed en trok een overall aan, rillend van de kou. Hij voelde zich ongemakkelijk en probeerde dat toe te schrijven aan het feit dat het gisteren laat was geworden – hij was pas in het nieuwe jaar thuisgekomen, het was nu 1976 – en aan de illegaal gestookte drank waar hij wat van had gedronken. Hij hield niet erg van alcohol, maar het zou ongepast zijn geweest om helemaal niet te drinken.

Hij pakte een sweater met het logo van zijn universiteit erop – West Virginia University. Hij zou vandaag of morgen terug moeten gaan. Het tweede semester zou 7 januari beginnen, maar hij had tot het eind van de vakantie om zijn aardrijkskundeopdracht over grondsoorten in te leveren. Man, wie zou er nu niet liever vioolspelen? Als hij er alleen al aan dacht, wilde hij weer onder de dekens kruipen, maar het was te stil in huis. Hij kleedde zich aan en ging naar de keuken.

Moeder zat aan tafel, met haar ochtendjas om zich heen getrokken en haar blote voeten onder de stoel. Haar voeten leken bijna blauw. Verward legde Henry een hand op haar schouder. Geschrokken sprong ze op, waarbij haar stoel op de grond viel. Heel even dacht Henry dat ze hem zou slaan.

‘Ik heb Al Tomlyn al gebeld. Hij stuurt iemand langs. Ik weet dat ik je wakker had moeten maken, maar ik wist niet wat...’ Ze keek naar haar ochtendjas. ‘Ik moet me aankleden.’ Ze wierp een blik op de slaapkamerdeur en haar gezicht betrok.

‘Moeder, wat is er aan de hand?’ Zijn maag draaide zich om en zijn hart bonsde, om zijn op hol slaande gedachten bij te houden. ‘Waarom hebt u de begrafenisondernemer gebeld? Wie is overleden?’ Toen het laatste woord over zijn lippen kwam, maakte het onbestemde gevoel zich weer van hem meester. Het leek alsof de grond onder zijn voeten wegzakte.

Aarzelend zette hij een stap in de richting van de slaapkamerdeur van zijn ouders. Zijn moeder pakte zijn arm vast. ‘Ik kan daar niet naar binnen,’ zei ze.

‘Ik wel?’ Henry wist niet zeker of hij het zijn moeder vroeg, of zichzelf. Hij zette nog een stap en zijn moeder liet zijn arm los. Ze trok haar ochtendjas dicht om zich heen, alsof dat haar zou beschermen tegen – wat? De pijn?

Henry duwde de slaapkamerdeur open. Zijn vader lag in bed, met zijn handen netjes gevouwen op zijn borst. Zijn armen werden ondersteund door opgevouwen dekens. Heel even haalde Henry opgelucht adem, maar toen drong tot zijn verdoofde brein door dat het niet klopte wat hij zag. Zijn vader zou nooit zo liggen slapen. Pa was om zes uur altijd al uit bed. Henry keek naar de wekker op het tafeltje naast het bed. Hij zag dat het twintig over zes was en liet zijn schouders hangen. Alsof er niets aan de hand zou zijn geweest als het nog maar vijf voor zes was.

‘Pa?’ Henry’s stem klonk schrill. Hij schraapte zijn keel. ‘Pa,

het is tijd om op te staan.’ Hij liep naar het bed en schudde zachtjes aan zijn vaders schouders. Het ijzige onbehagen dat hij in zijn buik had gevoeld, greep nu zijn hart. Hij legde twee vingers tegen zijn vaders hals en voelde zijn eigen hartslag vertragen, alsof hij probeerde te evenaren wat hij bij zijn vader voelde – niets. Helemaal niets.

Moeder stond met droge ogen in de deuropening te kijken. ‘Zoon, de mannen van Tomlyn zijn er. Wil je...?’

Margaret Hoffman was druk in de weer in Emily’s huis. Ze ruimde op en zorgde ervoor dat ze alle gladde oppervlakten blinkend schoon achterliet. Dat deed ze niet alleen om haar aardige werkgeefster tevreden te stellen, maar ook omdat elke vrouw uit het dorp, inclusief Margarets eigen moeder, door het huis zou lopen in de hoop wat stof, een onopgemaakt bed of een vuil vaatdoekje aan te treffen. Het was niet moeilijk om mevrouw Emily tevreden te stellen. Het was het oordeel van alle andere vrouwen waar Margaret zich druk om maakte.

Ze zuchtte en ruimde de afwas van het ontbijt op. Nieuwtjes verspreidden zich altijd als een lopend vuurtje, vooral als het ging om iets tragisch, zoals het in zijn slaap overlijden van Casewell Phillips. Zodra de vrouwen van Wise tijd zouden hebben gehad om een cake te bakken of eten klaar te maken, zouden ze op de stoep staan om te condoleren. Arme mevrouw Emily. Margaret kon zich niets ergers voorstellen dan het verliezen van een kind, of dat kind nou zes of zesenvijftig was. Ze rechtte haar rug. Ze werkte al vanaf haar zestiende voor mevrouw Emily – vijf jaar alweer – en als ze iets zou kunnen doen om te helpen, deed ze dat graag.

‘Margaret?’ Emily kwam de keuken binnen en greep de rugleuning van een van de stoelen vast om zichzelf te onder-

steunen, zoals een oude vrouw dat doet. Ze was bijna tachtig, maar ze leek veel jonger.

‘Ja, mevrouw? Kan ik iets voor u doen?’

‘Ja. Ik weet niet wat ik aan moet trekken voor... vandaag.’ Ze maakte een onbestemd gebaar met haar hand. ‘Er kunnen elk moment mensen komen, toch?’ Ze keek Margaret met betraande ogen aan, alsof zij er iets aan zou kunnen doen.

‘Ja, mevrouw, dat denk ik wel. Het huis is aan kant. Laten we eens kijken of we geschikte kleding voor u kunnen vinden.’

Margaret gaf Emily een arm en nam haar mee naar de slaapkamer. Ze doorzocht Emily’s kledingkast en koos een geruite rok en een eenvoudige blouse. ‘Ik denk dat dit wel goed is. U kunt er een trui over aantrekken. Volgens mij wordt het niet zo warm vandaag.’

‘O, dank je, schat. Normaalgesproken twijfel ik niet over zulke dingen, maar dat weet je wel, hè?’

‘Natuurlijk, het is niets voor u om onzeker te zijn.’ Dat was ook zo, dacht Margaret, maar door zo’n onverwacht verlies zou iedereen van slag zijn. Ze wisten niet eens precies wanneer Casewell was overleden. Was het in 1975 of 1976? Wat zouden ze op de grafsteen zetten?

Er werd op de achterdeur geklopt en daarna klonk het gekraak van versleten scharnieren. Het onderbrak hun gesprek. Margaret was nog van plan geweest om de scharnieren te smeren.

‘Vast familie,’ zei Margaret. ‘Ik vang ze op, dan kunt u zich aankleden.’

Emily knikte en keek in de la waar ze haar ondergoed bewaarde. Margaret hoopte dat ze een onderbroek zocht. Emily zou het verschrikkelijk vinden als ze haar onderbroek zou vergeten omdat ze er met haar hoofd niet bij was. Maar ze zou het waarschijnlijk nog erger vinden als Margaret haar als een kind zou behandelen, dus Margaret besloot er niets over te zeggen.

Margaret sloot de slaapkamerdeur achter zich en liep naar de woonkamer, waar ze Henry met gebogen hoofd en hangende schouders zag staan. Ze had gehoord dat hij tijdens de vakantie thuis was, maar ze had hem nog niet gezien. Normaalgesproken zou ze hem nu ook niet zien. Emily stond er altijd tijdens vakanties op dat Margaret tijd met haar familie doorbracht. Niet dat ze graag bij haar familie was, op Mayfair na natuurlijk. Haar lieve kleine zusje maakte haar altijd blij.

‘Hoi, eh, Margaret, toch?’ Henry rechtte zijn rug een beetje.

Margaret knikte. ‘Je oma is zich aan het aankleden. Ze is nogal van slag vanochtend.’

‘Dat zijn we allemaal,’ zei Henry en heel even zag Margaret iets van pijn in zijn ogen, maar toen sloot hij zich weer af. ‘Ma vroeg of ik oma mee naar huis wil nemen. Dat is voor iedereen gemakkelijker.’

‘Dat klinkt logisch,’ zei Margaret. Ze vroeg zich af of ze naar huis zou gaan, maar ze wilde de familie Phillips graag helpen. ‘Ik zou hier kunnen blijven om de mensen die hier langskomen naar jullie te sturen.’

Henry keek haar dankbaar aan en glimlachte bijna. ‘Dat zou fijn zijn. Dank je.’

Ze keken elkaar aan en Margaret voelde zich onzeker. Toen mevrouw Emily die ochtend vroeg belde, had ze snel een oude blouse en broek aangetrokken. Ze wist dat ze het huis zou moeten schoonmaken, dus ze had kleren gepakt die er niet meer zo goed uitzagen. Nu wenste ze bijna... Maar waarom? Om indruk te maken op een student die op de middelbare school een jaar lager dan zij had gezeten? Zelfs op een goede dag zou ze hem waarschijnlijk niet opvallen, in elk geval niet op de manier zoals ze zou willen. Haar ronde gezicht was volledig bedekt met sproeten en haar vader beschreef haar figuur ontactisch als ‘geschikt om kinderen te krijgen’. Haar haar werd altijd snel pluizig. Niets wat indruk zou maken op de

lange man die voor haar stond, met zijn golvende roodbruine haar en brede schouders. Hij schoof met een voet over het kleed en Margaret schrok op uit haar overpeinzing.

‘Ik ga even bij mevrouw Emily kijken.’

Henry knikte en keek naar een foto van zijn familie op de schoorsteenmantel. Margaret volgde zijn blik. Op de foto stonden zijn ouders, met aan de ene kant Henry en aan de andere kant zijn zusje Sadie. Casewell zag er tevreden uit. Margaret hoopte dat hij zich ook zo tevreden had gevoeld toen hij gisteren ging slapen.

Na de begrafenis probeerde Margaret haar ouders over te halen Mayfair naar huis te brengen, in plaats van haar in contact te brengen met de rouwende menigte bij de familie Phillips, maar daar hadden ze geen oren naar.

‘Ze moet leren functioneren in grote groepen,’ zei Margarets moeder.

Haar vader knikte instemmend. ‘Ze is twaalf. We kunnen haar niet altijd als een kind blijven behandelen.’

Margaret zuchtte. Geen wonder dat ze het moeilijk vond om deze mensen als ouders te zien. Wallace en Lenore Hoffman maakten zich over het algemeen meer zorgen over de vraag wat de buitenwereld dacht dan over het welzijn van hun kinderen. Als Mayfair op zo’n manier werd gedwongen zich in een grote groep te begeven, trok ze zich daarna wekenlang terug in haar boeken. Ze kon het verdragen om in de kerk te zitten, tussen haar moeder en oudere zus in, maar rondlopen in een huis vol mensen zou haar te veel zijn. Waarom wilden haar ouders dat niet inzien?

Ze stapten uit de auto en liepen richting het huis, Mayfair dicht bij Margaret. Een veld bij het huis van de familie Phillips mocht tijdelijk gebruikt worden als parkeerplaats en Lenore

liep voorzichtig door het gras, alsof ze bang was om in een koeienvlaai te stappen. Wallace probeerde zijn vrouw een arm te geven, maar ze wierp hem een boze blik toe en stak haar kin vooruit. Margaret vroeg zich af waar ze nu weer ruzie over hadden.

‘Er zijn te veel mensen,’ fluisterde Mayfair.

‘Ik weet het, meisje.’ Margaret pakte Mayfairs hand vast en trok haar dicht tegen zich aan. ‘Misschien kunnen we een rustig plekje vinden waar je kunt lezen. Heb je een boek meegenomen?’

Mayfair viste een versleten exemplaar van *Anne van het groene huis* uit haar tas.

‘Goed zo, je hebt je voorbereid.’ Margarets complimentje werd beantwoord met een verlegen glimlachje. ‘Onthoud dat de engelen in een cirkel om je heen staan. Niets kan je raken.’

Mayfair knikte kort en keek vanuit haar ooghoeken naar de mensen die naar het huis liepen. Margaret had medelijden met haar zusje en wenste dat ze het gemakkelijker kon maken voor haar. Misschien waren er echt engelen, maar ze betwijfelde het. Ze stak haar hand in haar handtas en voelde de snoepjes die ze altijd bij zich had. Als Mayfairs bloedsuikerspiegel te laag werd, had ze snel iets nodig en Margaret was er trots op dat ze altijd goed voorbereid was.

Henry boog zijn hoofd en was van plan om door de voordeur naar buiten lopen. Hij had er genoeg van te horen dat zijn vader zo’n geweldige man was geweest, dat hij nu bij Jezus was, dat hij altijd al een zwak hart had gehad en dat hij van geluk mocht spreken dat hij zo oud was geworden. Als er iemand was die wist hoe geweldig Casewell Phillips was, was Henry het. Iemand had zelfs tegen zijn moeder gezegd dat het een zegen voor pa was dat hij in zijn slaap was overleden. Henry

had zijn vuisten gebald en had zijn hoofd voelen bonken. Hij moest hier weg, anders zou hij iemand slaan en hij wilde zijn moeder niet in verlegenheid brengen. Maar over haar maakte hij zich geen zorgen.

Henry zwaaide de hordeur open en botste bijna tegen twee vrouwen die dicht bij elkaar stonden. Hij probeerde langs hen heen te lopen, maar toen herkende hij Margaret, het meisje dat voor zijn oma werkte.

‘Jij bent ook vast gekomen om clichés te spuien, net als iedereen,’ zei hij. ‘Nou, houd die maar voor je.’

Margaret werd vuurrood en sloeg haar arm om de schouders van het meisje dat bij haar stond. ‘Dat zijn dure woorden voor iemand zonder manieren. Die leer je vast aan de universiteit.’

Hij bleef staan. Ze had niets gedaan wat rechtvaardigde dat hij zo tegen haar uitviel, maar hij schaamde zich te veel om nu in te binden. Hij vervolgde de aanval. ‘Je moet aardig slim zijn om te kunnen studeren. Waar heb jij eigenlijk gestudeerd?’

Margaret kwam een stapje dichterbij, haar sproetenneus was maar een paar centimeter van hem verwijderd. ‘Ik ga er maar van uit dat je door je verdriet anders reageert dan normaal. Je kunt doorgaan, of je kunt me helpen om een geschikte plek voor Mayfair te vinden, zodat ik kan kijken of ik nog iets voor je familie kan doen.’

Henry opende zijn mond om haar te vertellen dat ze naar de maan kon lopen, maar toen keek hij in de ogen van het meisje. Ze waren meer goud dan bruin en iets maakte dat hij zijn woorden inslikte. Plotseling voelde hij een diep verlangen, hoewel hij niet precies wist waarnaar – zijn vader, veronderstelde hij. Pa zou gasten nooit zo behandelen. Er sprongen tranen in zijn ogen en hij kalmeerde een beetje, alsof zijn stemming werd beïnvloed door iets buiten hem. Plotseling wilde hij niets liever dan dit meisje gelukkig maken.

‘Wat bedoel je met “een geschikte plek”?’

‘Mayfair is erg verlegen in grote groepen. Het zou fijn zijn als er ergens een rustig plekje is, waar ze kan blijven tot we weer naar huis gaan.’

‘Vaders werkplaats,’ antwoordde Henry, voordat hij er goed over had nagedacht. Hij was met Thanksgiving voor het laatst thuis geweest en daarna was hij niet meer in de werkplaats geweest. Hij wilde er nu eigenlijk niet naartoe gaan, omdat het veel herinneringen zou oproepen, maar het verlangen om Mayfair te helpen was sterker dan zijn bezwaren.

Hij liep met de twee meisjes naar de werkplaats en duwde de deur open. Hij was zwaar, maar de scharnieren waren goed geolied. Echt vader. Hij vroeg zich af wat er met het gereedschap en de spullen zou gebeuren nu vader er niet meer was, maar richtte zijn gedachten snel weer op Margaret en Mayfair.

In het midden van de werkplaats stond een kleine potkachel, met twee stoelen ervoor. Pa zei altijd dat het handig was om overgebleven hout te gebruiken voor het verwarmen van zijn werkplaats. Henry opende het deurtje en zag dat er al hout klaarlag. Dat had zijn vader gedaan. Verdriet overmande hem, hij twijfelde of hij dit zou kunnen. Zou hij iets kunnen aansteken wat zijn vader nog maar een paar dagen eerder had aangeraakt?

Mayfair raakte zijn hand even aan en hij voelde de warmte van haar vingers. ‘Ik heb het niet koud.’ Haar stem was zacht, maar klonk helder als muziek. Hij vroeg zich af of ze kon zingen.

Hij boog zich naar haar toe en glimlachte. ‘Vader zou me wat doen als ik de werkplaats niet aangenaam zou maken voor gasten.’ Hij keek weer in de kachel. ‘Hij heeft dat hout voor jullie neergelegd. Geniet er maar van.’

Zijn vingers trilden toen hij de lange lucifer aanstak en tussen het verfrommelde papier onder het aanmaakhout hield. Mayfair raakte zijn arm aan en het trillen stopte. Vlammen

likten langs het papier en het hout. Uit een kist haalde hij wat grotere stukken afvalhout.

‘Hier zit je goed,’ zei hij. ‘Ik denk niet dat iemand je zal storen.’

Mayfair glimlachte en liet zich op een van de houten stoelen zakken. Ze haalde een boek uit haar tas, begon te lezen en ging er meteen volledig in op. Hij zag dat Margaret een snoepje in de hand van haar zusje duwde.

‘Alleen als je het nodig hebt,’ zei ze.

Henry liep met Margaret terug naar het huis.

‘Ik dacht dat je van plan was weg te gaan,’ zei Margaret op een toon waaruit hij opmaakte dat ze nog boos was om zijn eerdere begroeting.

‘Ja, maar nu niet meer. Ik moet er maar van uitgaan dat mensen het goed bedoelen.’ Hij keek naar het huis en de mensen die kwamen en gingen. ‘Vader zou van me verwachten dat ik erbij zou blijven.’

‘Ouders verwachten veel van hun kinderen,’ zei Margaret bedrukt.

‘Verwachten jouw ouders veel van jou of Mayfair?’

Margaret wierp hem een blik toe die hij niet begreep. ‘Van ons allebei, denk ik.’

‘Ik vind je zusje erg aardig.’

Margaret ontspande een beetje en stak haar handen in haar jaszakken. ‘Ik ook.’

Het viel Henry op dat ze een rok droeg, met kniekousen en bruine schoenen. Hij vroeg zich af of ze geen koude benen had. Hij hield de voordeur voor Margaret open en dat leverde hem een glimlachje op. Sjonge, ze had zelfs sproeten op haar lippen.

Een aangrijpend verhaal over hoop en genezing

1975, West Virginia. De jonge Henry is gebroken na een familietragedie. Hij besluit om met zijn studie te stoppen en in te trekken bij zijn grootmoeder op de familieboerderij. Daar ontmoet hij de lieve, maar ietwat vreemde Mayfair, die een unieke gave heeft. Hij bouwt al snel een vriendschap met haar op en vindt bij haar de steun die hij zo nodig heeft.

Henry leert ook Mayfairs zus Margaret kennen. Ondanks haar lieve uitstraling heeft zij een tegenovergesteld effect op hem. Ze is als de hulp van zijn grootmoeder altijd op de boerderij te vinden en ze irriteert Henry mateloos. Henry komt er echter al snel achter dat Margaret haar eigen zorgen heeft. De gezondheid van haar zusje Mayfair en haar bijzondere gave baren haar zorgen.

Kunnen Henry en Margaret leren op elkaar te bouwen? En kunnen de beide zusjes Henry weer nieuwe moed geven voor de toekomst?

Sarah Loudin Thomas is naast romanschrijver fondsenwerver voor een stichting die zich ontfermt over mishandelde en verwaarloosde kinderen. *De gave van een kind* is een zijdelings vervolg op haar eerdere roman *Wachten op een wonder*.

‘Sarah Loudin Thomas laat haar lezers buiten de hokjes denken.’
– Nederlands Dagblad over *Wachten op een wonder*

KOK

ISBN 978 90 297 2622 1 / NUR 342

9 789029 726221

www.kok.nl